

KERSTIN GIER

KERSTIN GIER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Sonjának

ITT ÁLLTAM HÁT A HÓBAN, TELJESEN KIMERÜLVE, míg a bálterem felől hegedűszó szállt felénk. A nyakamon egy harmincöt karátos gyémánt, ami nem az enyém, karjaimban pedig egy alvó kisgyerek, aki szintén nem az enyém.

Valahol útközben elvesztettem a fél pár cipőmet.

Azt mondják, az ember szorult helyzetben az adrenalin hatására se fájdalmat, se hideget nem érez, de ez nem igaz. A vállamon lévő seb vadul lüktetett, a vér végigfolyt a karomon, és lecsöpögött a hóra, a hideg pedig fájdalmasan hasított bele a lábamba. A karom és a vállam már majd leszakadt a gyerek cipelésétől, de nem mertem még egyszer megmozdítani a kicsit, nehogy felébredjen, és elárulja az üldözőinknek, hol vagyunk.

Azt is mondják, hogy az elménk a legveszélyesebb pillanatokban működik a legjobban, amitől az ember megvilágosodik. De az esetemben ez sem volt igaz. Nem tudtam, ki a jó, és ki a rossz. Az egyetlen dolog, amire rájöttem, hogy a pisztolyokon lévő hangtompító tényleg tompítja a hangot.

És hogy egészen biztosan akadnak ennél alkalmasabb pillanatok egy csókra.

Fogalmam sem volt, hogy a fiú, akitől kaptam, a jókhoz vagy a rosszakhoz tartozik-e, mégis éreztem, ahogy az erőm újra visszatér.

– Ezt már azóta meg akartam tenni, hogy először megláttalak
– suttogta.

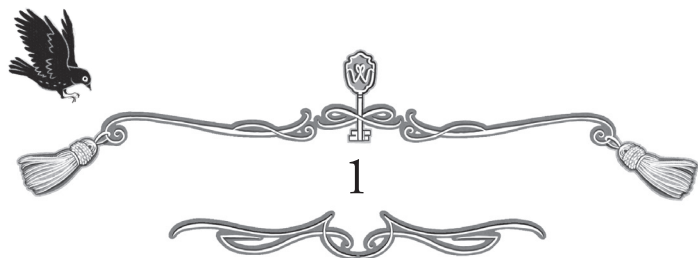
HERZLICH WILLKOMMEN. BIENVENUE.

WELCOME. BENVENUTO.

ÜDVÖZLI ÖNT A

*Kellemes itt-tartózkodást
kívánunk!*

A GYEREKSŐSZKÉNT TÖLTÖTT ELSŐ NAPOM kezdett teljes kudarcba fulladni.

– Egészen biztosan te vagy a világ legrosszabb bébiszittere, Fanny Funke – mondta Don is, mikor lélekszakadva elszaladtam mellette, azt kiabálva, hogy „*Fiúk! Ez nem vicces! Légydzi, gyertek vissza!*”

– *Igen, légydzi, légydzi, légydzi!* – utánzott Don. – *Máskülönben ugyanis kirúgnak.*

Ez tényleg esélyes volt. Pedig csak egyetlen percre nem figyeltem oda. Mentségemre szóljon, hogy gyorsabban szem elől lehet vesztetni egy gyereket a hóban, mint az ember gondolná, nem beszélve arról, ha ketten vannak, és szándékosan somfordálnak el, ráadásul fehér nadrágot, kabátot és sapkát viselnek. Az ilyen öltözetet törvénynek kellene tiltania! Messzire azonban nem juthattak, mert fölfelé a hegyen szűz hótakaró csillogott. Mindazonáltal itt, a hotel nyugati oldalának közvetlen közelében is bőségesen akadt rejtékhely apró, komisz, álruhás gyerekek számára. Nemcsak a sok hókupac mögött tűnhettek el, hanem még a magányosan álló fák, farakások és falkiszögellések is tökéletes álcát biztosítottak nekik.

Hunyorognom kellett, hogy a fénnel szemben is lássak valamit. Estére és a karácsonyi ünnepekre újabb havazást mondott az

időjárás-jelentés, de az ég még világítóan kék volt, a hó pedig ver-
senyt csillogott az ablakokkal, illetve a kisebb és nagyobb tornyok,
valamint a padlásszobák rézbevonatos tetejével. A völgyre viszont
már tegnap reggel sűrű köd telepedett. Épp az ilyen időjárásnak kö-
szönhette a hotel a nevét: *Fellegszálló*.

– Szokatlanul nagy a csönd, ugye? – emlékeztetett az ifjabb Don
Burkhardt, hogy most nincs idő a svájci hegyvidéket csodálni. –
Nehogy a kedves kisgyerekek megfagyjanak közben!

Don a nagy szánkón ült, amivel a tűzifát vitték a pincebejárat-
hoz. Lábát lóbálva fagyaltot nyalogatott, amire bizonyára a kony-
hán tett szert. A tűzifát pedig nemes egyszerűséggel az *Isten hozta*
a Château Janvier-ben!-tábla elé borította a hóba.

Donra nézve viszont támadt egy ötletem.

– Hahó, srácok! Nem akartok egy finom fagyit? – kiabáltam.
Sehol egy pissenés.

Don vidáman kuncogott.

– Nem kellett volna engedned, hogy a cseh idénymunkás elterel-
je a figyelmedet a kötelességeidről, Fanny Funke.

– Inkább szedd össze a tűzifát, ha nem akarsz pórul járni!

Noha Don a maga kilencéves korához képest kicsi volt és meg-
lehetősen vézna, pizze orrával, valamint csupa szív, barna szemével
elbűvölően ártatlanul festett, titkon tartottam tőle. Bármit mon-
dott is, az még csak megközelítően sem hangzott úgy, mintha egy
kilencéves gyerek szájából hangzana. Ez annál is inkább zavarba
ejtő volt, mivel magas gyerekhangja volt, cuki, svájci kiejtéssel be-
szélt, és kicsit selypített, szintén nagyon aranyosan. Volt valami kü-
lönösen fenyegető abban a fura szokásában, hogy az embereket elv-
ből mindig vezetéknevükkel együtt szólította meg, amit néha még

megtoldott az életkorukkal, származási helyükkel és egyéb tulajdonságaikkal is.

– Fut a harisnyád, Fanny Funke, tizenhét éves lány a Bréma melletti Achimból. – Akár egy maffiafilmben, amikor valaki azt sutogja, *tudom, hol laksz*, hogy aztán alkalomadtán egy levágott lőfejet tegyen az ajtó elé. Már ha elég szerencsés vagy.

Don és a szülei törzsvendégnek számítottak a hotelban, és ő remekül kiismerte itt magát. Egész napokat töltött azzal, hogy a házban csavargott, beszélgetéseket hallgatott ki, és galibát okozott, miközben úgy viselkedett, mintha az egész hotel az övé volna a benne tartózkodó emberekkel együtt. Mindegy volt, vendég-e vagy személyzet: Don félelmetes módon mindennel és mindenkiel képből volt. Még ha tilosban járva tanulmányozta is a személyi aktákat – én legalábbis ezt gyanítottam –, akkor is ijesztő volt, hogy a legkisebb részletekig mindent megjegyzett. Teherliftek, irodák, pince – Don előszeretettel lebzselte ott, ahová a vendégeknek tilos volt a bejárás, de apró termete és édes külseje miatt ritkán lett ennek bármi következménye. Akit pedig nem tudott elvarázsolni ártatlan őzike tekintetével, azt a saját módszerével félemlítette meg: teljes néven nevezte, majd csak úgy melleleg utalt dúsgazdag apjára, idősebb Don Burkhardtra, és annak a hoteltulajdonos Montfort fivérek egyikéhez fűződő baráti kapcsolatára. Legalábbis velem ezt művelte. És bármennyire igyekeztem ezt palástolni, maffiaszerű módszerei valahogy mégis hatottak. Épp tegnapelőtt kaptam rajta, ahogy a csokis kezét beletörülte a második emeleti kis előcsarnok súlyos, hímzett bársonydrapériáiba, még hozzá szándékosan és előre megfontoltan. Efelett érzett felháborodásomra fölényes mosollyal válaszolt.

– Ó, Fanny Funke, a Bréma melletti Achimból, aki otthagya az iskolát, odavan a förtelmes függönyökért!

Ez meg aztán pláne felháborított. Az egész emeleten minden függönyt és párnát ugyanabból a csodaszép, bordó alapon óarany madár- és virágmintás, hímzett anyagból varrtak. Nem kellett szakértőnek lenni ahhoz, hogy az ember lássa, milyen értékesek, még ha a bordó szín az évek során némileg megfakult is. Ha valaki óvatosan végigsimított az ujjaival a bársonyon, úgy érezhette, mintha a bársony visszasimogatná.

– És különben is: nem a te feladatod itt mindent tisztán tartani, Fanny Funke, te furcsa szeplőkkel tarkított arcú, kisegítő szobalány? – kérdezte Don. Tegnapelőtt ugyanis még nem a gyerekfoglalkoztató részleghez, hanem a takarítókhoz voltam beosztva. – Mégis mit gondolsz, mennyi pénzt hagy itt minden évben az apám? És mit gondolsz, kit dobnak ki innen először: téged vagy engem? A helyedben örülnék, hogy csak csokiról van szó, és inkább igyekeznék gyorsan eltávolítani a foltot, mielőtt Müller kisasszony leszedi rólad a keresztvizet. (Mégis honnan ismer ilyen kifejezéseket? Így még a nagymamám se beszélt.)

– Én meg a helyedben gyorsan kerekelt oldanék, mielőtt fogom magam, és megjáratom a hátsódon a porolót! – vágtam vissza ugyan, de Don vigyorogva szedte a sátorfáját, jól tudva, hogy most ő győzött. Müller kisasszonytól, a gondnoknőtől, ugyanis még jobban tartottam, mint tőle. És mialatt a csokoládéfoltot keféltam ki a bársonyfüggönyből, valóban hálás voltam érte, hogy csak csokoládéről volt szó.

– Ha itt valaki pórul jár, az te leszel – mondta Don, és megnyalta a fagyiját. – Jaromir Novakkal, a harmincnyolc éves, bajszos

férfival flörtöltél ahelyett, hogy odafigyeltél volna a gyerekekre. Ezt tanúsíthatom.

– Nem flörtöltem – javítottam ki rögtön. – Én csak gyorsan segítettem neki kibogozni azt az égősort. Ami igenis a feladataimhoz tartozik. – Ugyanis nem csak gyerekcsósz voltam, az állásleírás szerint a hotel gyakornoka egyfajta mindenes volt, akinek *feladatköre rugalmasan változtatható*.

Don megrázta a fejét.

– Mosolyogtál, a füled mögé simítottál egy hajtincset, és a nyakat mutogattad. Ez a testbeszéd a nők párzási magatartására jellemző.

– Badarság! – mondtam ingerülten. – Jaromir túl öreg hozzám, Csehországban pedig a felesége és a gyerekei várják, akiket nagyon szeret. – Ha húsz évvel fiatalabb volna, és nem volna senkije, akkor se flörtölnék vele. Elvből nem flörtölök. Már magát a *flörtöl* szót is borzalmasnak tartottam. – Egyébké... – Félbehagytam a mondanómat. Don arca világosan elárulta, mennyire élvezi, hogy ilyen vehemenssen védekezem. Ez ismét bizonyíték volt neki, mennyire komolyan veszem. Pedig ez biztosan az utolsó dolog volt, amit értéskére akartam adni.

– No, akkor mi az? Láttad az ikreket vagy nem? – kérdeztem nyersen.

Don rögtön változtatott a taktikáján.

– Azt is tudom, hová bújtak el – vetett felém egy szelíd pillantást, amit még maga Bambi is megirigyelhetett volna. – És el is árulom neked, ha kedvesen azt mondod, légy szeri, légy szeri.

– Légy szeri! – mondtam jobb ötlet híján.

– Kétszer! – követelte Don.

– Légyszi, légyszi! – engedelmeskedtem fogcsikorgatva.

Don élvezettel felnevetett.

– Most elárulom neked, miért vagy olyan rossz gyerekcsősz: mert nem sugárzik belőled a természetes tekintély. A gyerekek megérik az ilyesmit.

– Én meg elárulom neked, miért nincsenek barátaid: mert nem sugárzik belőled a természetes kedvesség. – Ez még azelőtt szaladt ki a számon, hogy észrevettem volna, mennyire gonosan hangzik. Szégyenkezve haraptam rá az ajkamra. Biztosan én vagyok a világ legrémesebb gyerekpesztrája, hiszen egyrészt sikerült elvesztenem két, pillekönnyű kis hatévest, pedig csak egy pillanatra fordultam el, másrészt erős késztetést éreztem arra, hogy a megtestesült Bambit elintézzem. Pedig feltehetően csak azért kaptam meg a hotel gyakornoki pozícióját, mert a két kisöcsémrel való tapasztalatomat hangsúlyozva azt a benyomást keltettem, hogy különösen alkalmas és gyerekszerető vagyok.

– Aúcs! – Egy hajszálon múlt, hogy Don a szánkójáról elgáncsoljon, de végül sikerült úgy elmennem mellette, hogy nem estem el. Ennyit a gyerekszeretetemről! A gyerekek rosszabbak, mint a pestis. De mit tehettem, kettőt azonnal elő kellett kerítenem. A harmadikra pedig mostantól rá se hederíték.

– Fiúk! Hahó! – Igyekeztem, hogy a hangom ne idegesen, hanem kedvesen csengjen, mintha csak bújócskáznánk. Semmi. Pedig az előbb még egy másodpercre se tudtak lakatot tenni a szájukra, és egyfolytában gyerekes rímekben csacsogtak. Ha legalább a hülye nevük eszembe jutna! Valami felvágós, angol nevük van... – Josh, Ashley? Hol vagytok? Nem akarjátok befejezni a hóembert? Hoztam az orrának egy méretes répát.

Don megint vihogott.

– Még a nevüket se tudod, Lúzer Fanny. A répádat meg oda tesszed, ahova akard. Legjobb lesz, ha feladod!

Úgy tettem, mintha meg se hallanám. Most semmi esetre sem adom fel.

Az elmúlt három hónapban már egészen más kihívásokkal is szembe kellett néznem. És nem is volt itt olyan borzalmas, mint ahogy ez a jelenlegi helyzetben látszott. Az volt a feladatom, hogy a Bauer-ikreket (Laramy? Jason?) a friss levegőn szórakoztassam, míg a szüleik a hotelban nyugodtan összepakolnak és kijelentkeznek. És szigorúan véve tényleg semmi mást nem tettem: ezek az átkozott kölykök bizonyára oltárian jól szórakoztak, hogy sikerült kereket oldaniuk és elbújniuk. A friss levegőn.

– Hallottál már a felügyeleti kötelezettség megszegéséről, leendő exgyakornok, Fanny Funke? – Don nyalt egyet a fagyiján. – Remélem, jó biztosításod van. A helyedben imádkoznék, nehogy egy gleccserrepedésbe essenek. Ha nemsokára havazni kezd, a keresőkutyák se tudnak majd szimatot fogni.

Ellenálltam a késztetésnek, hogy befogjam a fületem. Ez a gyerek bizonyára maga az ördög. Tudomásom szerint itt nincsenek eféle repedések, de magam is jól hallottam, hogy a hangom most élesen és ijedten cseng.

– Nem akartok búcsúzólul mókust simogatni?

– Ennek nem dőlnek be. – Don a hóba pöckölte félig megevett tölcserét. – Jó, nem akarok izé lenni. Abba az irányba szaladtak. – Az új korcsolyapálya felé mutatott, amit az öreg Stucky és Jaromir varázsolt oda az elmúlt napokban a patinás gyermekkörhinta mellé. – Szerintem a síszertárban akarnak elbújni.

De hát én se most jöttem le a falvédőről. Ahelyett, hogy a kinyújtott mutatóujját követtem volna, határozottan a másik irányba

caplattam. És valóban, alig mentem pár métert, fojtott kuncogást hallottam, és észrevettem, hogy a hatalmas Félholdfenyő egy ága megmozdult, amire Jaromir és az öreg Stucky novemberben egy vakmerő mászóakció során égősorokat fűzött fel. Vagyis Jaromir mászott, az öreg Stucky pedig tartotta a létrát. A Félholdfenyő onnan kapta a nevét, hogy csak a hotel felé néző ágakra helyeztek égőket. Harminc évvel ezelőtt is ezeket az égősorokat használták, mesélték nekem, de hát mivel a fák harminc év alatt megnőnek, az égősorok meg nem, ezért most már csak a fa egyik felére jutott belőlük. Esténként ezért a fenyő egyik oldala versenyt szikrázott és sugárzott a hotel ablakaival, míg a völgy felőli oldala sötéten és csendesen beleolvadt az éjjeli égboltba, akárcsak a hold. A Félholdfenyő jelezte egyúttal az ápolt és megvilágított zöld területek, valamint a magára hagyott természet közti határt. Aminek most, hogy mindent vastag hótakaró borított, semmilyen jelentősége nem volt.

A fa tényleg tökéletes rejtékhely volt egy százhusz centis gyerekeknek. Az ágak sűrűn és terebélyesen követték egymást a földig, alatta pedig a föld minden bizonnyal száraz és puha volt, egy ágy mohából és fenyőtűlevelekből, amit a hó még nem temetett be.

Nem mentem egyből a fához, hanem nagyobb ívben közelítettem, nehogy elriasszam a gyerekeket.

– Ezek a Bauer ikrek elképesztően okosak, és piszok jól el tudnak bújni – mondtam színpadiasan megemelve a hangomat. – Milyen kár, hogy ha nem találom meg őket, nem tudom nekik megmutatni a meglepetést, amivel készültem. Pedig ennek a meglepinek nem csak a mókuskokhoz van köze...

A fenyő alól sugdolózás hallatszott. Nem tudtam megállni, hogy ne mosolyogjak.

De az örömöm nem tartott sokáig.

– Ne hagyjátok átverni magatokat, Jayden és Ash Bauer a Lahn menti Limburgból! – kiáltotta Don rögtön mögöttem. Don elhagyta a helyét a faszánkón, hogy továbbra is megnehezítse az életemet. – Nincs is semmiféle meglepetés! Mókus meg aztán pláne nincs. Csak el akar kapni benneteket, hogy hazautazzatok a szüleitekkel, és akkor annyi a mókának! Inkább lépjetelek le!

– Jayden és Ash van olyan okos, hogy sosem hallgatna a buta Donra – mondtam reménykedve, de a gyerekek már kúsztak is elő a fenyő alól, majd kurjongatva és nevetve futottak át a parkolón. Don diadalittasan tapsolt. Nekem pedig nem maradt más hátra, mint a gyerekek után futni. Sajnos a rám bízott lurkók ugyanis rossz irányba szaladtak, el a hoteltől, az út felé. Sikeresen átugrottak a hókotró képezte piszkos hóból és jégből álló akadályon, átszelték az úttestet, és a másik oldalon újra fölmásztak egy hófalra.

– Ne, ez veszélyes! – kiáltottam, és sietve utánuk kúsztam. Valóban veszélyes volt. Bár nem volt élénk forgalom, mert az út itt fent a szállónál véget ért, de kalandos szerpentinekben kígyózott lefelé a völgybe, mint egy csillogó, fekete szalag, és meglehetősen meredek volt. Még meredekebb volt azonban a hegyoldal, amire az út felvezetett, és amiről a gyerekek most hangos nevetéssel készültek lecsúszni. Eközben, mint valami pajkos kismajmok, a mélyebbre hajló ágakba kapaszkodtak, és egyik ágról a másikra vetve magukat villámgyorsan nekilódultak lefelé a hegyen. A kicsikkel ellentétben engem nem tartott meg a többször megolvadt és megfagyott hótakaró, minden egyes lépésnél ropogva szakadt be alattam, legalább térdig belesüppedtem, mintha megpróbáltam volna egy óriási, ferdén álló tál crème brûlée¹ karamellkérgén átfutni.

¹ A francia, ill. katalán édesség olyan tojássárgájából készült krém, amelynek felszínét egy réteg karamellizált cukorral szokták bevonni.

– Álljatok meg! – kiáltottam kétségbeesetten. – Légyszi!

– Légyszímelegszi, éccibécci! – rikoltották vidáman az ikrek. Donnak igaza volt: semmi tekintély nem sugárzott belőlem.

Az ikrek már elérték a következő szerpentint, és újra átmásztak az úttesten.

– Most már aztán tényleg álljatok meg! – Sietve kihúztam a lábamat egy különösen mély hókráterből, és megpróbáltam nagyobbakat lépni. – Vannak ám erre... medvék is!

– Macik, pacik, Lacik, nacik, hopp! – Egyikőjük elesett, és a hátóján nagy lendülettel nekicsúszott a következő fának, miközben szívből kacagott. A testvére ezt annyira mókásnak találta, hogy maga is leült, és megpróbált ő is fenéken lecsúszni a fáig.

– Ne csináljátok ezt! – kiáltottam riadtan. Már láttam magam előtt, ahogy fék nélkül száguldanak le a meredek hegyoldalon, míg nyakukat nem törik egy fa törzsében, vagy egy autó el nem csapja őket. A képzeletem is tréfát űzött velem, már motorhangot véltem hallani, és minden erőmet összeszedve utánuk rohantam. Eközben azonban én is elveszítettem az egyensúlyomat, hasra estem a hóba, és nyomban átváltoztam egy élő bobszánkóvá. Így, hogy a súlyom most már nem csak a lábamra nehezedett, és a kabátomnak csúszós felülete volt, immár én is lefelé száguldottam a hótakarón. És sem az előre kiterjesztett karom, sem a kiáltásom (nem túl kreatívan azt kiáltottam, hogy neeeeeee!) nem tudott megállítani. Elszánguldottam az ikrek mellett, átlendültem a következő hófalon, majd pedig az úttest közepén landoltam. Mindez olyan gyorsan történt, hogy még az életem se tudott leperegni előttem színes képekben.

A gyerekek szintén fékezés nélkül röptek át a hófalon, hogy végül rám huppanjanak. Vidám kacagásukból arra következtettem, hogy nem ütötték meg magukat. A magam részéről azonban

már nem voltam ebben annyira biztos. De mielőtt egyáltalán megvizsgálhattam volna, hogy még élek-e, fékek csikorgását hallottam, majd nem sokkal ezután egy ideges hangot.

– Elment az eszetek? Majdnem elütöttelek benneteket!

Félretoltam egy lábat az arcomból, és megpróbáltam felemelni a fejemet. Tőlünk alig több mint egy méterre egy autó lökhárítóját vettem észre. Sötétzöld kiskocsi, zürichi rendszámmal. Ajtaja tárva-nyitva, sofőrje pedig, egy nálam nem sokkal idősebb srác, közvetlenül előttünk állt. Halálra rémült arcot vágott, amit abszolút meg tudtam érteni.

A pusztai ijedségtől elkezdtek kocogni a fogaim. Ez egy hajszálon múlt!

– Megsebesült valaki? – kérdezte a fiú.

Föltápaszkodtam, és meglepődve tapasztaltam, hogy tudok mozogni. Kemény landolás volt, de a bélelt kabát és a vastag kesztyű megvédett a horzsolásoktól és a rosszabb dolgoktól.

– Nem hiszem – mondtam, és az ikreket is gyorsan megvizsgáltam. Vér sehol, a végtagok épek, a metszőfogaik pedig már előtte is hiányoztak, a szemük cserébe sugárzott, az arcuk pedig teljesen kipirult. Pont így néz ki egy boldog gyerek.

– Még egyszer! – kiabáltak. – Király volt!

A biztonság kedvéért belekapaszkodtam a még mindig vakítóan fehér kapucnijukba.

– Ez nagyon nagy butaság volt, és igen veszélyes – szidta le őket a fiú. – Akár meg is halhattatok volna!

Ó, istenem, tényleg!

– Pontosan így van – mondtam még mindig reszketve. – Nagyon sajnálom, csak ha az ember egyszer elkezd lefelé csúszni a lejtőn, akkor gyakorlatilag lehetetlen...

– És persze én lennék a hibás! – vágott a fiú a szavamba. Rám sem hederített, egyértelműen sokkal inkább magához beszélt, mint hozzám. Sötét tekintete a semmibe révedt. – Bírótság elé citálnának, ahol egyetlen élő tanú sem lenne, és minden bizonnyal börtönbe kerülnek, bevonnák a jogsimat, az apám meg... – Gondolattmenetét itt borzongva szakította meg.

Megköszörültem a torkomat.

– Nos, innen nézve örülhetünk, hogy valamennyien életben vagyunk. – Mivel a fogam már nem kocogott annyira, megkockáztattam egy mosolyt. Szívesen megérintettem volna a karját, hogy kihúzzam a párhuzamos világról alkotott sötét vízióiból, de nem mertem elengedni a gyerekeket. – Ahogy mondtam, borzasztóan sajnálom, hogy ennyire rád ijesztettünk. Fel tudnál esetleg vinni bennünket autóval a hotelhoz? Oda tartasz, ugye? – Naná, hogy oda tart, hisz más nincs itt a közelben. Valószínűleg annak a hat felszolgálónak az egyike, akiket az étterem vett fel pluszban a karácsonyi szünet idejére.

– Németországi vendégek vagytok, ugye?

– Igen-migen, rebberigen – mondta Ash. De lehet, hogy Jayden. Olyanok voltak, mint két tojás. A fiú bólintott, mintha ez mindent megmagyarázna. Kinyitotta a kicsiknek a hátsó ajtót. A kapucnikukat a biztonság kedvéért csak akkor engedtem el, amikor már bekötték magukat.

– Jó, ezzel megvolnánk. – Megkönnyebbülve csuktam be a kocsiajtót, és hálásan mosolyogtam rá a srácrá. – Gyerekzár! A nyomdagép óta a legjobb találmány!

– Szívesen elcsászkálnak az öcsikéid, mi?

– Ó, ők nem az öcsikéim. Én nem vendég vagyok itt, hanem az új gyakornok, és ma van az első napom gyerekfelvigyázóként –

nevettem. – Nem a legjobb első napom, ahogy észrevehatted. Én és a gyerekek... nem valami jó kombináció. Hogy őszinte legyek, még a mosodát is jobban élveztem ennél, pedig már rögtön az első nap megégettem magam a vasalógéppel, és egy monogramos szalvétát is tönkretettem. – Általában nem vagyok ilyen közlékeny idegenekkel, valószínűleg az iménti ijedelem és a puszta öröm, hogy még élek, hatott rám így. Ezen kívül a srácnak valahogy olyan rokonszenves arca volt. – Csak ne meséld el senkinek, hogy ezek a lurkók a felügyeletem alatt majdnem egy kocsi kerekei alá kerültek, jó? Máskülönben azonnal kirúgnak. – Lehúztam az egyik kesztyűmet, és kinyújtottam felé a kezemet. – Egyébként Fanny vagyok. Fanny Funke. – Nem sokon múltott, hogy hozzátegyem, az iskolai tanulmányait otthagató lány a Bréma melletti Achimból. Ilyen hatással volt rám az ifjabb Don Burkhardt.

– Ben – mutatkozott be a fiú, miközben kezét fogtunk. Úgy tűnt, a szóáradatomtól némileg megenyhült, mert már mosolygott.

– Ben Montfort.

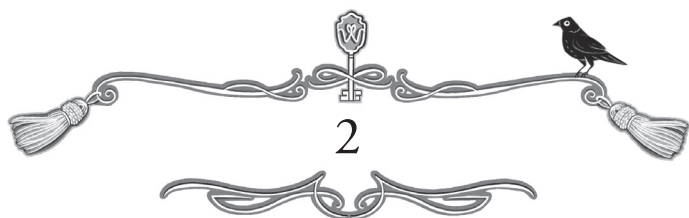
– De vicces! – mondtam. – A hoteltulajdonosokat is Montfortnak hívják. Roman és Rudolf Montfort. Testvérek, és...

Atyaisten! Atya. Úr. Isten. Megrökönyödve bámultam rá.

– Kérlek, kérlek, mondd, hogy nem állsz velük rokonságban!

Ben együttérzően vont vállat.

– Sajnálom – mondta.

2

HÁT MÉG ÉN, HOGY SAJNÁLTAM! Leginkább magamat. Ha nem lett volna épp elég rossz, hogy két, a felügyeletemre bízott, óvodáskorú gyerekkel kicsúsztam a kocsiótra, nem, természetesen pont a hoteltulajdonos fiának kellett majdnem elütnie minket!

Mialatt lógó orral megkerültem az autót, hogy beszéljek az anyósülésre, képzeletben felidéztem az előbbi szóáradatomat. Jó, ezüsttálcán kínáltam neki két, fehér kapucnis felmondási okot a tönkretett monogramos szalvétával együtt, de azért rosszabb is lehetett volna. Például ha azt mondtam volna:

– Montfort? Mint a hoteltulajdonosok? Rudolf és Roman, vagyis ahogy én hívom őket, Roskadt Rudi és Rettegett Roman.

Az anyósülésen egy répával teli zacskó hevert, amit az ölembe vettem, mielőtt leültem.

Ben bizonyára az idősebb fivér, Rettegett Roman fia volt. Tudtam, hogy még az első házasságából született egy gyermeke, aki az anyjánál él Zürichben, de inkább egy kisfiúnak képzeltem, nem pedig egy szinte felnőtt férfinak. Roskadt Rudinak nem volt családja, egy szál magában lakott a tető alatti, kis apartmanjában a hotel ötödik emeletén. A recepció Denise mesélte: köztudott, hogy

fiatal korában tragikus körülmények között elvesztette élete nagy szerelmét, és azóta úgy él, mint egy szerzetes. Azt viszont már sajnos Denise sem tudta, mit is jelentenek pontosan ezek a tragikus körülmények, de a történet illeti Rudolf Montfort erőtlenségét, hajlott tartásához és gondterhelt tekintetéhez. Mindig barátságosan biccentett, ha az ember összefutott vele, és mindenkre rámosolygott búvalbélelt mosolyával.

Roman bátyjának a mosolya viszont kizárólag a hotelvendégeknek szólt. Az alkalmazottakon jobb esetben átnézett, legrosszabb esetben pedig a sárga földig lehordta őket. Néha a legjelentéktelenebb okok miatt. Engem mind ez idáig szándékosan levegőnek nézett, de már szeptember óta tartottam attól a naptól, amikor egy dühkitörése áldozatává válok.

Jó eséllyel ma érkezett el az a nap. Ha Roman Montfort képes volt valakivel negyedóraig üvölni egy fogkrémfolt miatt, amit az egyenruhán fedezett fel, és egy alkalmazottat kirúgni, mert eldobott egy csikket a hátsó ajtó mögött, akkor mit tesz majd azzal, aki a vendéggyerekeket a fia autója elé kergette?

Míg Ben elindította a motort, oldalról figyeltem. Némi családi hasonlóság tagadhatatlan volt: kék szempár, magas homlok, erős orr, energikus áll, sűrű, barna haj. Szakasztott az apja. Csak fiatalabb és főleg kedvesebb kiadásban. Még profilból is bizalomémbresztő arca volt.

Mégis – vagy pont ezért – óvatosnak kellett lennem. Csak azért, mert kedves arca van, még nem gondolhatom, hogy teljesen ártalmatlan. Bármikor beárulhat az apjánál. Hiszen köztudomású, hogy az alma nem esik messze a fájától...

De talán elfelejti, mi történt az előbb, ha kedélyesen elbeszélgetünk. A répás zacskó zörgött a kezemben.

– Igazán előrelátó tőled, hogy hoztál pár hóemberorrot. Pont, amikor ma este megint havazni fog.

Ben egyből újra elmosolyodott.

– Azokat Gäschtinek és Wäschtinek² szántam.

Ó, atyám, így aztán igazán nem könnyíti meg a dolgom, hogy elővigyázatos és gyanakvó maradjak. Ezek szerint az állatokat is szereti!

Gäschtli és Wäschtli a hotel két, saját lova volt, nyugodt vérmérsékletű, hidegvérű noriker fajták, teljes nevük az itteni nyelvjárásban annyit tett: Nagy Mozdulat és Szeplőtlen.

Nyáron lobogó, kese sörénnel ügettek át az alpesi réteken, és ezzel lepipálták a szokásos, alpesi dekorációnak számító, a nyakukban csengőt hordó, puha szőrű teheneket. Télen pedig azt a régi-módi szánt húzták – állítólag nagy lelkesedéssel –, amit az öreg Stucky polírozott tükörfényesre a vendégek számára. Mindig bíztam benne, hogy a gyakorlat egy részét az istállóban tölthetem, mert Gäschtli és Wäschtli a legbarátságosabb lovak voltak, amikkel valaha találkoztam.

– Ó, ennek igazán örülnek majd – mondtam. – Az öreg Stucky ugyanis diétára fogta őket, mert az istállóban állítólag túlságosan kipárnázódtak. – Ehhez valószínűleg jómagam is hozzájárultam egy cseppet, mert hébe-hóba én is vittem nekik banánt, amit igen szeretnek. És mostanra már engem is megkedveltek. Mikor beléptem az istállóba, mindig boldogan prüszköltek, és rémesen éreztem magam, ha nem vittem nekik semmit. – Pedig a következő hetekben még lesz elég dolguk, Monsieur Rocher-nál már rengetegen bejelentkeztek szánkózásra.

² ejtsd: Gezsdli és Vezsdli

– És mindig a legkövérebb emberek akarnak szánkóra ülni – sóhajtott fel Ben. – Mikor kicsi voltam, olyan nehezen viseltem ezt a látványt, hogy legszívesebben magam toltam volna a szánt. – Olyan lassan kormányozta fel az autót a serpentineken a hegyre, hogy az ikrek a hátsó ülésen rázendítettek:

– Gyorsabban-morsabban, robbansabban, habbabban! – és vihogva összedugták a fejüket.

– Szóval meglátogatod az apádat? – folytattam egy kicsit bátrabban. – Ha jól tudom, ma házon kívül van. – Roman Montfort ugyanis nem a hotelban lakott, hanem – ezt szintén Denise-től tudtam – a barátnőjével Sionban, innen kábé háromnegyed órára autóval. Mivel a maga ura volt, sosem lehetett tudni, felbukkan-e a Fellegszállóban, és ha igen, mikor, és mennyi ideig marad. Mindenesetre ma még nem láttam. Egy további ok, hogy hálás legyek: *az ő autója* elé is eshettünk volna.

– Nem tragédia, egész szünetben itt vagyok – mondta Ben.

– Itt? Csak nem a hotelban? – szaladt ki a számon.

– Éjjel-nappal – pillantott rám oldalról. – Van valami ellenveté-sed?

Nem, természetesen nem volt. Csak azon törtem a fejem, hol fog aludni. Talán a nagybátyjánál? A szünetben a hotel teltházzal üzemelt, az utolsó ágyig lefoglalták mind a harmincöt szobát és az összes lakosztályt, a 212-esbe és a 213-asba hovatovább még pótágyakat is be kellett raknunk. És a személyzeti szállásokon is minden helyet feltöltöttek az idénymunkások.

– Van saját szobád a hotelban? – érdeklődtem óvatosan.

Ben felnevetett.

– Naná, lefoglaltam a Hercegnő lakosztályt – mondta gúnyosan. – Ne aggódj, eddig még mindig akadt egy hely, ahol álomra

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hajthattam a fejem! Elvégre nem aludni jöttem, hanem dolgozni, ahogy az apám mondaná.

– Dolgozni? – ismételt meg.

– Igen, képzeld, dolgozni! – Ez most egy kissé ingerülten hangzott. – A szünidőmben. Mint mindig. Ez az utolsó téli szünetem a matúra, vagyis az érettségi előtt, ahogy ti mondanátok. Mások ki-aludhatják magukat és ünnepelhetnek, élvezhetik szüleik kényeztetését, csak én fogok minden áldott nap fél hatkor kelni, amiért persze egy árva vasat se kapok.

– Jónak mondod – morogtam magamban, de Ben annyira felhergelte magát beszéd közben, hogy engem meg se hallott.

– Te talán most idén itt egy évet gyakornokoskods, de én itt olyan vagyok, mint egy örökös gyakornok. Rudolf bácsi ezúttal azt tervezi, hogy Denise-t helyettesítem a recepción, de ugyanennyi erővel klórozhatnám az uszodát, és cserélhetném az ágyneműhuzatokat is. A vasalógépet is tudom használni, még a kövér Trullát is.

– Ó! – mondtam, és gondolatban megemeltem előtte a kalapot. A kövér Trulla hengereinek átmérője százhatvan centi volt, és mindig a fáradt Berta nevű mosógép mellett állt, ami még az előző évszázadból származott, a mosoda ereklyéjeként tisztelték, és a dobjában akár egy kisebb család is ellakhatott volna. – Akkor Pavel bizonyára nagyon nagyra tart téged.

– Úgy is van – mosolygott Ben büszkén. Rettegett Roman fia ide vagy oda, Ben végérvényesen elnyerte a szimpátiámat. Meleg érzés járt át, úgy éreztem, most már összeköt minket egy kapocs. Ha Ben Pavel barátja, akkor az én barátom is.

Pavel a mosógépek, szárítók, vasalógépek és ruhahajtogatók ura volt a hotel pincéjében. Óriási, izmos, szakállas, kopasz fickó, halálfejes, kigyós és ötszöges tetoválásokkal a karján. Egy gyanús,